

Full diocesà

18 de març del 2018

p4 – S'anuncia la beatificació de dues religioses

p5 i p8 – Avui és el Dia del Seminari 2018

"Sant Josep i el Nen" de Murillo (col·lecció Valdés, Bilbao)

El sant del silenci

El dia 19 de març celebrem la solemnitat de Sant Josep, que cada any sol ser un petit parèntesi dins la Quaresma, puix que ens permet de trencar les abstinències quaresmals amb la possibilitat de degustar, a taula, algunes menges més saboroses, com ara la crema, o «menjar groc», que és un deliciós un plat de postres particularment agraiat amb aquell regust de la pela de llimona i de la canyella!

Sant Josep, espòs de Maria, la Mare de Déu, i pare putatiu de Jesús, el Messies, era del llinatge de David i és directament esmentat en la Sagrada Escripura en els «Evangelis de la infància». Atès el seu capteniment d'home bo i just, és anomenat per la tradició eclesial «el sant del silenci».

L'any 1870 el papa Pius IX el declarà patró de l'Església universal, ja que aquesta és també «cos de Crist» i sant Josep continua custodiant i salvaguardant aquest «cos místic de Crist» des del cel.

Segons el calendari de la litúrgia copta, ja des del segle VIII es retia culte a sant Josep el dia 20 de juliol, però en el segle XV la litúrgia romana optà per col·locar la seva festa en el dia 19 de març; una festa que l'any 1621 féu obligatòria per a tota l'Església el papa Gregori XV.

(Continua a la pàgina 6.)

«Quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi»

Diumenge V de Quaresma / Cicle B

Lectura del llibre de Jeremies

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor. L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat. (31,31-34)

Salm responsorial

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.
(Salm 50)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten. (5,7-9)

Evangelí segons sant Joan

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús.» Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.» En aquests

moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora, que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom.» Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.» La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.» Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

(12,20-33)

«Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble»

Volien veure Jesús

Jean Hakolimana, prev.

Sovint les respostes de Jesús fan la sensació de no encaixar amb el context o les preguntes prèvies de la gent. És el cas de l'evangeli d'avui. Els deixebles li traslladen la sol·licitud de veure'l per part d'alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa. De manera sorprenent, la seva resposta i el discurs que ve a continuació obvien el desig dels grecs i se centren en el seu camí de passió i gloriificació. En realitat, el desig de veure'l podia ser motivat, o bé per la curiositat, o bé per anhel de fer la seva experiència íntima. Per als grecs, els déus es veuen i es toquen, ja que són de metall. Per als jueus, en canvi, veure expressa el nivell màxim d'intimitat possible amb Déu. Per això, segons l'evangeli, els nets de cor veuran Déu. La primera lectura expressa així aquesta intimitat amb Déu: «Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble.»

Sigui quina sigui la motivació per part dels grecs, la resposta de Jesús hi dona un gir inesperat. Si vénen a la manera grega, motivats per la curiositat i la seva fama, han d'aprofundir en el seu ministeri de servei i de vida lliurada totalment pel camí de la passió. El mateix val si vénen a la manera jueva, motivats per una set sincera d'una profunda intimitat amb ell. La prova que el plantejament de Jesús està més que encertat, és que el Pare el confirma amb una veu vinguda del cel. Diverses són les motivacions que ens porten a Jesús i variades són les nostres expectatives. El que importa és seguir-lo. Fent amb ell el camí de la passió, amb ell arribarem a la glòria de la resurrecció.

La imatge

El gra no donarà fruit si no és colgat a la terra. Jesús parla de la seva mort i sepultura. Posa la pròpia vida al servei d'altres; com molts ho fan.

Tothom hi cap: els pares que fan pujar la família que han portat al món; els qui donen nom i suors a accions altruistes; els agents de pastoral que no planyen hores en el servei als qui són enviats. Si no moren, no donaran fruit.

Camp de blat amb farcells (1888). Van Gogh

Lit. hores: Setmana I

19 dilluns

—Sant Josep, Espós de la Verge Maria
2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22. / Mateu 1,16.18-21.24a

20 dimarts

—Santa Teodòsia, màrtir (*307)
Nombres 21,4-9 / Salm 101 / Joan 8,21-30

21 dimecres

—Sant Nicolau de Flue, monjo (1417-1487)
Daniel 3,14-20.91-92.95 / Salm Daniel 3,52.53.54.55.56 / Joan 8,31-42

22 dijous

—Sant Deogràcies, bisbe (s.V)
—Santa Lea, religiosa (*384)
Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Joan 8,51-59

23 divendres

—Sant Josep Oriol, prevere (1650-1702)
—Sant Victorià, màrtir (*484)
Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,31-42

24 dissabte

—Sant Ròmul, màrtir (*302)
Ezequiel 37,21-28 / Salm Jeremies 31,10.11-12ab.13. / Joan 11,45-56

25 diumenge de Rams / Cicle B

Abans de la procesó: Marc 11,1-10
Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Marc 14,1-15,47

Viacrucis jove amb la creu de Mossul

Dilluns Sant a Montserrat

Com és ja tradició, el Dilluns Sant (26 de març) pelegrinarem a Montserrat amb la Delegació de Joves per viure una jornada ben intensa de preparació per a la Pasqua.

La novetat d'enguany és que farem el viacrucis amb la creu de Mossul, gràcies a Ajuda a l'Església Necessitada.

En el 2014, Estat Islàmic va envair Mossul i Nínive, a l'Iraq. Degut a la persecució religiosa, 120.000 cristians van fugir, enduent-se'n només el que portaven a sobre. Van abandonar-ho tot per mantenir-se fidels a Crist.

La creu de Mossul prové de l'església de Sant Simó de Bartella. És una de les moltes esglésies greument danya-

des per l'ISIS: incendiada i profanada. Actualment es troba en reconstrucció.

La creu forma part precisament d'un viacrucis i té clares marques d'haver estat cremada. Per a realçar-la s'ha decorat una creu de majors dimensions en la qual va enfilada la creu danyada. En els extrems dels travesers horitzontals s'hi han pintat l'Alfa i l'Omega; en el travesser vertical, l'Anyell amb la sang que cau sobre la creu danyada i la citació: «Estima els teus enemics i prega pels qui et persegueixen» (Mt 5, 44).

Podeu inscriure-us a la trobada entrant a la web de la Delegació (www.jbvic.com) o enviant un correu a jau-mecasamitjana@hotmail.com.

Notícies Breus

Acció de gràcies per la beatificació dels claretians

El diumenge 11 de febrer al matí, al temple de Sant Antoni Maria Claret de Vic, es va celebrar la missa d'acció de gràcies, presidida el P. Ricard Costa-Jussà, provincial; per la beatificació dels màrtirs claretians, que va reunir familiars, amics i fidels.

Especialment es va fer memòria dels vint-i-quatre del bisbat de Vic: en el presbiteri hi havia el plafó amb les seves fotografies.

Dues diocesanes seran beatificades

El pròxim 10 de novembre se celebrarà la beatificació de setze màrtirs a Barcelona. Una data que ha aprovat la Santa Seu, tenint present que el papa Francesc ja va aprovar el decret de beatificació el propassat 18 de desembre. Entre ells hi ha dues diocesanes: les religioses caputxines de la Mare del Dívi Pastor, M. Auxili Noguera Manubens, de Manresa, i Patrocini Vilanova Alsina, de Sant Feliu de Codines.

Avui celebrem el Dia del Seminari: «Apòstols per als joves»

Jaume Casamitjana, prev.; rector del Seminari Diocesà

Aquest 18 de març celebrem el Dia del Seminari. El lema triat és «Apòstols per als joves», amb motiu del Sínode de Bisbes que tindrà lloc a l'octubre, amb el tema «Els joves, la fe i el discerniment vocacional». Un sínode que posa, doncs, l'accent d'una manera clara en una necessitat urgent: l'acompanyament dels joves en el seu camí de fe, en el discernir la pròpia missió al servei del Regne. No cal dir que l'objectiu fonamental de la pastoral amb els joves consisteix a propiciar un trobament amb Déu que transformi la seva vida, que els faci descobrir en Crist la plenitud de sentit de la seva existència. I és aquí on cal acompanyar el jove a plantejar la seva vida com a vocació.

La vocació no és fruit de cap estratègia

Cal insistir que la vocació no és fruit de cap projecte humà o d'una hàbil estratègia organitzativa. Com diu el papa Benet XVI, «en la seva realitat més fonda, la vocació és un do de Déu, una iniciativa misteriosa i inefable del Senyor, que entra en la vida d'una persona captivant-la amb la bellesa del seu amor, i suscitant consegüentment una donació total i definitiva a aquest amor diví».

Passió per la joventut

Els joves necessiten escoltar això des de la frescor dels apòstols, dels qui han escoltat del mateix Senyor el «vine i segueix-me». Alguns diuen que tot va molt ràpid i que els temps

han canviat, també els joves. Potser sí. Però el que no pot canviar és la nostra passió pels joves. Una passió, avivada per l'Esperit, que ens empeny a acompanyar-los en les seves necessitats i inquietuds, a il·luminar la seva vida amb l'Evangelí, a ajudar-los en tot moment malgrat la fragilitat i la incertesa del nostre temps. Una passió així només pot néixer del cor de Déu, que s'ha apassionat primer per la humanitat.

Què podem fer per fomentar les vocacions al sacerdoci?

La promoció de vocacions al presbiterat diocesà, entesa com a «suscitar, acollir, acompanyar i formar», és una prioritat que no admet demora. És per a això que a la nostra diòcesi de Vic estem preparant, amb un nou impuls, una renovada pastoral vocacional. La premissa és clara: les vocacions sacerdotals del futur seran el fruit de la confiança en la promesa de Déu («demaneu a l'amo dels sembrats»). Una confiança que s'ha d'expressar a través de la pregària, des d'ara mateix. Ningú no es pot veure exclòs d'aquesta urgència, atès que la resposta a la iniciativa de Déu demana la intervenció de tota la comunitat eclesial. Fomentar les vocacions ens afecta a tots, sense excepció. Per aquesta raó, aviat donarem a conèixer les iniciatives preparades per tal que tothom pugui posar el seu gra de sorra en aquesta missió prioritària. Una missió que encomanen especialment a sant Josep, a qui demanem la intercessió i l'ajuda per a fer-ho possible.

Sant Josep, advocat de la bona mort, patró dels fusters i dels pares

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Prové de la pàgina 1

La festa de Sant Josep, a través de la pastoral dels carmelites descalços, es popularitzà enormement, tant, que a casa nostra als esmentats frares carmelites el poble en deia els «josepets».

Sant Josep és l'advocat de la «bona mort» i és el patró d'artesans i fusters i, sobretot, dels pares de família i, per aquesta raó, el dia 19 de març se celebra «el dia del pare».

Antigament, els fusters, el vespre del dia de Sant Josep, solien treure al carrer els encenalls i les restes de fusta sense ús i en feien una foguera da per celebrar al carrer la seva festa gremial; foguera que, segurament, és l'origen de les famoses «falles» de València.

A Catalunya la celebració popular de Sant Josep assolí un gran relleu, com ara a Alcanó, Bot, Castellet i la Gornal, Castellterçol, Gironella, la Llagosta, Mollerussa, Montferrer, el Soleràs, Solsona i Tortosa i, àdhuc, amb la celebració de la festa major a Llívia i a Picamoixons, tal com es recull en les pàgines del popular *Calendari de l'Ermità*.

Quaresma: les primeres confessions dels infants

Una bona ocasió per a redescobrir la grandesa del sagrament de la reconciliació

En més d'una ocasió, segons ens expliquen els Evangelis, Jesús va col·locar els nens en el centre d'atenció i ens va convidar a ser com ells. «Si no canvieu i arribeu a ser com nens petits, no entrareu en el Regne de Déu...»

Com Jesús, així també altres mestres i pedagogs han posat la seva mirada en la veritat dels nens per descobrir en ells autèntics exemples de vida.

Durant aquests mesos de febrer i març, molts infants estan celebrant la seva primera confessió, per rebre una mica més tard Jesús en les seves primeres comunions.

En aquests nens que s'acosten al sagrament de la reconciliació, molt plens d'emoció, sinceritat i verdader penediment, descobrim tota la força i tota la bellesa del perdó. Del perdó rebut i del perdó ofert, del perdó dels seus

propis pares i del perdó de Déu.

Com hauríem d'aprendre els grans! Els primers a reconèixer que no som impecables ni perfectes, que molts dies fallem, amb més o menys gravetat. Reconèixer, de manera sincera, les nostres ofenses al proïsme i a Déu.

I reconèixer, al mateix temps, que Déu Pare sempre ens espera i sempre ens cura; Déu Pare, ric en misericòrdia i pietat, que sempre ens inunda de la seva pau i gràcia, d'aquesta alegria profunda que ningú no ens podrà prendre.

Aprenquem dels infants la grandesa del sagrament de la reconciliació, sagrament de pau i d'alegria, en aquesta recita final de la Quaresma, ja pròxims els dies de Passió i Setmana Santa.

Declarat oficialment el 70è miracle a Lurdes

Redacció

Mons. Jacques Benoit-Gonnin, bisbe de Beauvais (França), ha declarat solemnement el caràcter prodigiós i miraculós de la curació d'una religiosa, sor Bernadette Moriau, per la intercessió de la Mare de Déu de Lurdes.

Es tracta del setantè miracle reconegut oficialment des de les aparicions de la Mare de Déu a Bernadeta Soubirous en 1858.

Moriau, nascuda al nord de França en 1939, va entrar a dinou anys en el convent d'una congregació de franciscanes i es va convertir en infermera l'any 1965. Des de 1966, amb vint-i-set anys d'edat, va experimentar dolors lumbociàtics i, malgrat quatre intervencions quirúrgiques, ja no va poder exercir com a infermera ni funcionar amb normalitat. Era una malalta crònica.

Pel juliol del 2008 va rebre la unció dels malalts a Lurdes. Al seu retorn a França, l'11 de juliol del 2008, va sentir una sensació inusual de relaxació i de calor per tot el cos. Es-

tava curada, i els metges ho certificaren. Una curació «imprevista, instantània, completa, duradora i inexplicable».

Humor

Les històries de l'escolà Miquel (IV)

Reflexió: Ens tornem fluixos quan fem les coses mandrosament, o bé si cerquem amb càlcul la manera de retallar els nostres deures de cada dia; si no pensem més que en nosaltres i en la nostra comoditat. ¿M'hi assemblo, al Miquel?

Imatges: Mn. Joan Maria Padrell (prevere de l'arquebisbat de Tarragona). Reflexió: Mn. Xavier Romero (prevere del bisbat de Solsona).

Glossa

No ens mancaran pastors!

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'esperança ha de romandre sempre en el cor del creient en Jesús. La mirada a la realitat, no pas gaire falaguera, en referència al nombre i edat dels sacerdots diocesans, no ens ha de fer prendre la visió cristiana profunda: Crist és el Senyor del món i de la història. Ell no abandona mai la seva Església, tal com va prometre: *Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fina a la fi del món* (Mt 28,20).

La presència de Crist en la seva Església és la nostra esperança. I aquesta presència té un sacrament on la realitat és profundament i fonamentalment vivificadora i edificadora de la comunitat cristiana. Em refereixo, evidentment, a l'Eucaristia. Jesucrist, en el sacrament de l'Eucaristia, és present amb nosaltres. I ho serà fins a la fi dels segles, quan el Senyor portarà a plenitud la seva obra de salvació de la humanitat, i ja no el veurem sota els vel·ls de les espècies sacramentals, sinó cara a cara.

Hi ha un servei humil en la comunitat que té la seva raó fonamental en aquesta presència de Crist enmig de la seva Església i enmig del món; aquest és el servei dels sacerdots. El poble cristià senzill així ho experimenta, des del do de la fe rebuda. I, per això mateix, aquest poble vol la presència del sacerdot enmig d'ells i prega perquè no

manqui mai aquest servei de Crist per al bé de tots: infants i joves, adults i ancians, sans i malalts, pobres i rics, cristians i no cristians.

El sacerdoci és *amoris officium*. I ho és perquè solament des de l'amor a Jesús i a la seva Església es pot viure i exercir. I ho és també perquè la seva única raó de ser és que l'amor de Déu es faci present enmig del món, des de la celebració de l'Eucaristia, i tots els altres sacraments, com a font. Però també perquè els sacerdots, amb el servei i la donació de la seva persona i del seu ministeri a favor de tots, sense distincions, fan present Crist enmig del món.

Mentre hi hagi comunitats cristianes que, posant la seva confiança en el Senyor, li demanen humilment i confiadament pastors que facin present Crist enmig d'ells; aquells pastors que són molt més que un funcionari dels temes religiosos d'un poble, ja que són un pare i un germà, un amic i un servidor, en nom i en presència de Crist; mentre hi hagi un poble que així prega i així espera no mancaran mai pastors en l'Església. Amb aquesta esperança mirem al futur, malgrat la realitat crua i pobra. Però és que l'esperança, en ella mateixa, significa posar la confiança en res més que en Déu i en el seu amor.

